

VIAȚĂ DE PROBĂ
(1998)

REGELE LEAR ÎN AUTOSTOP

„Il n'y a rien à pleurer”

S. Beckett

Ce să plângi, când pe ușa din dos a istoriei
iese o servitoare cu hârdaiele pline
de lacrimile atâtor decenii de răs
și le aruncă porcilor...

Cum să râzi,
când în lumina de carne crudă a zorilor
țâșnește din măruntaiele dramei noastre mediocre
Regele Lear al cârpacilor pornit de acum
spre plutonul de execuție
în autostop...

Dai să-ți scuturi mătreața cerurilor de pe umeri,
dar trezești tot vechea durere ascunsă în oase...

LIPITORUL DE AFIȘE

Milă a zorilor, mizerabilă naștere
de raze ce ne îndoliază zbârciturile feței,
oglindea de ras îți acceptă indiferență
imaginea. Și promite să o transmită morții.

Deschizi o fereastră să intre plopii
scheletici de pe linia de centură
a suburbiei... Vacarm de camioane...
Curge un fin mortar din fisurile cerului...

Iubirea, câtă a fost, vede ea cea dintâi
spaima bătrâneții în petele-ntinse
pe zidul de peste drum.

Iată un om cu o mână verde,
el reazemă scara și urcă
să-ți șteargă numele...

XANAX

Xanax – medicament al exilului; păsări necunoscute
planează pe cerul dimineții de insomnie,
Le numeri pe degete-n gând, în limba maternă:
Unu, doi, trei... pașii morții pe cerul Parisului...

Patrie – clipa când vântul prinde rădăcină
în colțul zâmbetului înțepenit în uitare...

ORIZONTUL DE SUB MASĂ

Apar din adânc, unii peste alții, informi
acești bolovani de ani succesivi, și devin repede
obișnuința de ai avea, stivuiți
în albia unui râu peste care plutești ca și mort...

Zac în propria lor memorie,
îmbracă uneori cămeșoaie de transparență
și le vorbesc simțurilor noastre despre carența timpului.

Scormonind la-ntâmplare, zărești, uneori,
lumina difuză din prima copilărie
când sub masă te ascundeai să îți sugi
degetul, ca pe un sfârc de eternitate.

Mult mai târziu ți-a fost dat să afli
că rămâi, de fapt, ascuns în plină lumină
în universul celor patru picioare de masă
și tot bocancii mai-marilor astupând orizontul.

Desigur,
la sfârșit îți alegi singur nașterea...
Când iar a fost pe când va fi să fie!

CORBI PE CÂMP

Fără sfială te privesc drept în față
ca pe un sac de larve... Morală primitivă a iernii
în alb și negru, când, deodată,
gândul îți dă brânci într-o altă vârstă
pentru care ai mai fi cerut, poate, o amânare...

Pe patru labe te vezi căzut la picioarele
umilinței tale...

“Cel ce aruncă gheața lui ca pe bucăți de pâine,
gerul lui cine-l va suferi?”

Îngeri zgribuliți desfășoară pe orizont
inscripții cu înțelesuri demult pierdute,
legende la un peisaj după bătălie
în care a vorbi înseamnă a corbi...

Nimic nu mai poate fi dezghețat din deceniile
în care și corbii ne detestau.

Dacă pe atunci îmi rodeam unghiile la sânge, acum
le las să crească, pentru dinții de lapte ai morții.

În curând corbii vor începe să răscolească
prin măruntaiele mele, căutând comparații,
aproximații:

ca... precum... asemuindu-se cu...

pare că... întrucât... asta este...